

let kunne blive enige om at faste Nærlighedens Raade over denne Yttring om Abdikation, for at den kan blive glemt. Men naar vi ere saa imødekommende, at vi blive enige om dette, saa har dette Argument jo ikke videre at sige. — Der var et andet Argument, som den høitærede Minister fremsatte, og hvorpaa han støttede den Baastand, at vi alle havde en saa fort Hukommelse, medens Ministeren ikke selv havde denne forte Hukommelse. Han vidste, hvorledes man og navnlig den udmærkede Mand, som han gjen-tagne Gange har fremdraget mod denne Forsamling som dens Samvittighed, Tscherning, havde tænkt om disse Spørgsmaal, hvilket den høitærede Minister imidlertid ikke nærmere ophyste, idet han kun fort hentydede til, at Tscherning flere Aar efter, at Grundloven var givet, havde advaret imod Ministerstormerier. Jeg vilde ønske, at den meget ærede Minister i Stedet for at tale om Tscherning og hans Yttringer flere Aar, efter at Grundloven var givet, havde holdt sig til Tschernings Yttringer, da Grundloven blev givet; thi disse Yttringer flere Aar efter ere ikke altid helt paalidelige Vidnesbyrd om, hvad man tænkte flere Aar i Forveien. Den høitærede Minister vil dog maaſke indrømme mig, at mange af hans nuværende Venner tidligere have tænkt ganske anderledes forjoret, om jeg saa maa sige, om politiske Sager, end de nu gjøre paa deres gamle Dage, og Enhver, der har Tid og Øyst til at forsøge at læse Dagbladet igjennem, vil have fuldkomment tilstrækkeligt Bevis paa, at man ikke altid flere Aar efter tænker, som man tænkte flere Aar i Forveien. Det er naturligvis menneskeligt at forandre sine Ansættelser, det er der ikke Noget at indvende imod, man udvikler sig med Aarene, erkjender sine Feil (Afbrydelse af Dinesen) og har Lov til at faae andre Meninger, det har det ærede Medlem fuldstændig Ret i. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgtreds (Dinesen) bliver saa glad over det. Men ikke desto mindre ere dog Tschernings Udtalelser flere Aar efter Grundlovens Givelse særlig lidet overbevisende, fordi de bleve fremsatte, saa vidt jeg huffer, paa en Tid, da han støttede det Ørstedſke Ministerium, et reaktionært Ministerium, og det gjorde han af Grunde, som han ansaa for rigtige, men som for Resten

ikke stode i Forbindelse med hans almindelige politiske Opfattelse. Det er klart, at under en saadan politisk Situation maa selv en af Parlamentarismens ivrigste Ørdsførere advare mod Stormeri imod et Ministerium, som man selv støtter. Jeg lægger ikke stor Vægt paa denne Udtalelse af Tscherning, og jeg gjør det saa meget mindre, som vi have Udtalelser af Tscherning om Parlamentarisme og om Ministerens Forhold til Thinget fra selve den grundlovgivende Rigsdag ved Grundlovens endelige Behandling, og denne Udtalelse vilde jeg gjerne læse op. Det var ved den endelige Behandling af Grundloven, altsaa umiddelbart før dens Vedtagelse, at Tscherning i 1849 udtalte i Anledning af Landstingets Sammensætning, som den Gang var meget omdisputeret, og hvor Tscherning mente, at det maaſke kunde være rigtigt foreløbig, indtil de kommunale Raad vare ordnede, altsaa, indtil Valgene i Gehold til Grundloven kunde gaa over til de store kommunale Raad, at have et kongevalgt Element i Landstinget, som man mente burde være i det Mindste $\frac{1}{3}$ af Landstinget. Der yttrede Tscherning som sin almindelige politiske Overbevisning: „Det er min fulde Overbevisning, at der skal være Samstemning i de vigtigste Statsſager mellem de to Kamre, og den skal komme ud derved, at Ministeriet for en væsentlig Del er udgaaet af Folkethingets Majoritet og kommer til at erkjende denne Forsamling som virkelig Autoritet og forstaaer at stille sig mellem de to forskellige Kamre, hvoraf Rigsdagen bestaar, og hvis det skulde ske, at det høiere Kammer, Landstinget, skulde vige saa vidt fra Folkethinget, at det, selv om det blev opløst og nye Valg foretagne, ikke kunde bringes til Orden, at Ministeriet saa har det i sin Haand at bringe det til Orden ved at skaffe nogle beroligende Elementer ind i det“. Jeg tror, at denne Udtalelse er i saa høi Grad ren parlamentarisk som mulig. Hvis der altsaa ikke er Andre end Tscherning, som den høitærede Minister vil lægge nogen Vægt paa, kunde jeg næsten blive bange for, at den meget ærede Conſeilspræsident skulde gaa over til den rene Parlamentarisme. Det er imidlertid ikke Noget, der strengt taget behøves, og jeg tror ogsaa, at vi kunne den rette Forstaaelse nærmere ved ikke alene at holde os til Tscherning, men ved at tage Ørdsførerens og Mini-